

κά στα μαλλιά, κοντά στις ρίζες. Μύριζε πράσινο σαπούνι της μπουγάδας και του Πέτρου του άρεσε. Από τότε που έγινε κατοχή, η μαμά ξεχνούσε να τον φιλάει. Ούτε τα δαδάδια, σαν έπεφτε στο κρεβάτι...

Είχε σκοτεινιάσει για καλά σα γύρισε ο Πέτρος σπίτι. Καθίσανε αμέσως στο τραπέζι, και οι άλλοι, όπως πάντα, λέγανε τις καθημερινές κουδέντες τους.

— «Ευχαριστώ, καλή αντάμωση και κράτησέ το μουσικό», του 'πε ο τρελός με τις πιτζάμες, πριν φύγει και τον κοίταξε βαθιά δαθιά στα μάτια...

Όταν μια φορά, πριν πολύ καιρό, είχε δει στο δρόμο ένα αλλόκοτο παιδί, μ' ένα κεφάλι σαν καρπούζι και το διηγιότανε στο τραπέζι, κανέναν δεν τον πίστεψε.

— Σε σένα συμβαίνουν όλα τα παράξενα, κοροϊδεψε η Αντιγόνη.

— Μα σου δίνω το λόγο μου...

Σκέψου τώρα να τους πει πως είδε έναν άντρα με πιτζάμες μέσα στο λάκκο με τα σκουπίδια. Κι αν δεν το πει τώρα, ποιος ξέρει αν μετά τριάντα χρόνια, σαν τον παππού, θα θυμάται κι όλες τις λεπτομέρειες; Πως είχε, να πούμε, στο χέρι του ένα σημάδι σαν μπόλι στη θέση που φοράει κανείς το ρολόι... Δεν είχε όμως τίποτα, όχι γιατί δε θα τον πιστεύανε, αλλά γιατί είχε κι αυτός ένα μυστικό.

Γύρω του γινότανε μεγάλη συζήτηση. Ο θείος Άγγελος έλεγε πως δρόμκε κάποια δουλειά σε άλλη πόλη και θα 'φευγε για πολύ καιρό ίσως.

— Μήπως παντρεύεσαι και μας το κρύβεις; αστειεύτηκε η Αντιγόνη.

— Μ' έπιασες, αστειεύτηκε κι ο θείος Άγγελος.

Για λίγη ώρα κανείς δε μίλησε, κανείς δε ρώτησε για πού θα 'φευγε. Ούτε ο Πέτρος ρώτησε. Το 'ξερε πως θα πάει στην Αίγυπτο. Δεν τους έλεγε όλη την ώρα «Η μάχη θα κριθεί στην Αίγυπτο»;

— Κι η Ρίτα; πέταξε άθελά του, στα ξαφνικά ο Πέτρος.

Όλοι γύρισαν και τον κοίταξαν θυμωμένοι, λες και είχε πει κάτι φοβερό. Ο θείος Άγγελος όμως έβαλε τα γέλια και τον αγκάλιασε.

— Είμαι γέρος, Πετράκη, για τη Ρίτα. Έκλεισα τα είκοσι οχτώ. Αν όμως με θέλει, όταν γυρίσω... που θα 'χει μεγαλώσει...

Η Αντιγόνη έβαλε τα κλάματα κι έπεσε στην αγκαλιά του θείου. Ο Πέτρος συλλογίστηκε πως η στιγμή ήτανε πολύ σοβαρή, σηκώθηκε όρθιος, ακούμπησε το χέρι του στον ώμο του θείου και είπε με ύφος, σαν του διευθυντή του σχολείου τους, όταν καλούσε έναν έναν αυτούς που έπαιρναν απολυτήριο του Δημοτικού:

— Εσύ είσαι ένας, θείε, και θα περάσεις, θα ξεχαστείς...

— ...η Πατρίδα, όμως, μένει συνεχίσε τη φράση του ο θείος, κι ο Πέτρος έμεινε να τον κοιτάζει απορημένος.

— Τι θα φρείς, μόνο εσύ έχεις διαβάσει για τον Αλέξιο, γέλασε ακόμα πιο τρανταχτά ο θείος Άγγελος.

Το δραδύ η Αντιγόνη όλο αναστέναζε την ώρα που τύλιγε τα κουρελάκια της. Κι άμα αναστενάζει η Αντιγόνη μπορείς να της μιλήσεις, γιατί σημαίνει πως είναι στις πολύ καλές της κι έχει όρεξη για κουδέντα.